

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXVI. évfolyam, 8. szám

Ára 3,00 lej

2025. AUGUSZTUS

Megújul a lövétei Kisboldogasszony templom főoltárának képe

Fotó: Márton Ferenc

A mai főoltár megépíttetéséhez 1842-ben kezdett hozzá az egyházközség, amely 1845-re el is készült. Ezt az oltár koronájának urnaszerű elemén látható

1845-ös évszám is bizonyítja. Az oltárkészítő mester az egyházközség régi levelesládájában őrzött szerződés szerint brassai Papp Miklós volt. Az oltárról részletesebb leírást az 1889. évi leltárban találunk, amely szerint a "nagy oltár a Boldogságos Szűz születése tiszteletére készült." Talapzata kemény cserefa, oltárasztala kőből épült. Rajta a négy evangélista (János, Máté, Márk és Lukács) fából kifaragva, aranyozva. Felette hat oszlopon álló korona szintén fából és aranyozva. A későbbi leltárok arról tájékoztatnak, hogy a főoltárt a Szepőltelen Szüzet (Immaculata) ábrázoló oltárkép díszítette.

Az oltárképet kétszer festették át az idők folyamán. 1958-ban, mivel kopott volt, s "alig látszott valami rajta", a szentkeresztbányai Szakál Mihály amatőr festővel festették újra (a régi képre ráfestett egy új Mária-képet). Szignója és az átfestés dátuma még ma is látszik az oltárkép bal alsó sarkán.

1976-ban, a templom fennállásának 200 éves ünnepe alkalmából újra teljesen átfestették az oltárképet. A mostani restaurálási munkálatok templomunk fennállásának 250. éves ünnepére készülődve zajlanak. Az oltárkép felújítását falunk szülötte, Márton Ferenc restaurátor (Haáz Rezső Múzeum, Székelyudvarhely) szakember végzi, aki a 19. századi állapotába állítja vissza az oltárképet.

Mihály János

Mert kiérdemeltük a kiérdemelhetetlent

A nyári hőségben hidegre vágunk, a közelgő iskola-kezdés helyett még hosszabb vakációt kívánnánk, a hét-köznapok munkás monotonját hétvégére cserélnénk. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kavarnak bennünk: kicsikben és nagyokban, így nyár végéhez közeledve, reménykedve abban, hogy az ígért "vénesszonyok nyara" tartogat még kincseiből meglepetéseket, ajándékokat, meghitt perceket még erre az évre.

Ezidőtáji ünnepléseink közül azonban nem maradhat ki falunk búcsús ünnepe: Kisboldogasszony, Szűz Mária születése, mely Lovétén a nagy ünnepek rangjába sorolódik, így állítva a minden büntől megőrzött Szűz Máriát, Jézus anyját falunk, magyar népünk és a nemzet patrónáját kitüntetett helyre liturgikus naptárunkban.

Mindannyian ismerjük az évek naptár szerinti ciklikus egymásutánosságának rendjét, mely leköveti a falubeliek vállára nehezedő kötelességet családjaik jólétének munkálásában, melyet téltől tavaszig s nyártól őszig fenntartani igyekeznek, hogy a hely, ahol élet fog, megszületik és felcseperedik, képes legyen alkalmat és lehetőséget szolgálni a helybenmaradásra, családalapításra, tisztességes megélhetésre és biztonságos nyugalmat a nyugdíjas évekre, míg újra be nem fogad az anyaföld, ahonnan az ember vétetett (vö. Ter 2,7). Ezen ciklikusságon követi Mária az ő lövétei népét abban a létállapotban, amiben éppen van: a gyermekeket anyai gondoskodásával, a fiatalokat szűzi tisztaságával, a családokat szülői példájával, az özvegyeket a férjét elvesztett asszony fájdalomával, a szenvedőket és gyászolókat pedig Szent Fia keresztje alatt sírva, átérezve a szenvedés kardjának döfését (vö. Lk 2,35).

Igen. Mária ott volt e szűk völgy népével már emberemlékezet óta, s van a most is álló templom oltárképén, hirdelve, hogy a jövő évben negyed évezredet megért templom építői, felújítói, lelkes látogatói, a benne imádkozók mindig kapaszkodhatnak Mária kinyújtott kezébe, bújhatnak az ő palástja alá, hogy védelmet nyerjenek, és borulhatnak mellére, ha anyai ölelésre van szükségük. Ne feledjük tehát, amikor az időnként visszatérő bajok, kellemetlenségek, nehézségek előkerülnek, Mária ott van, és képviseli az Istenhez ragaszkodás, a Hozzá imádkozás különleges lehetőségét. Nem neki van tehát szüksége a mi imádságainkra, hanem nekünk van szükségünk rá, a legáldottabb teremtményre, hogy őszinte ragaszkodásunkért kiérdemeljük a búcsú kegyelmeit, s részesüljünk az Istennel való közös élet elnyerésében.

Lázár Hunor Imre diakónus

Elektromos kisbusz az iskolának

Július végén vettük át azt a Ford Transit típusú elektromos autóbust, melyet a Hargita Megye Tanácsával partnerségben pályáztunk az Országos Helyreállítási Alapnál (PNRR). Az autóbusz értéke 440300,00 lej, ebből az összegből az önrész 5% volt, amit a helyi költségvetésből fizettünk ki. Az iskolabusz 8+1 férőhellyel rendelkezik, hatótávolsága 250 km, mozgássérült szállítási rendszerrel is fel van szerelve. Az iskolabusz értelemszerűen a lövétei diákok napi szállítását biztosítja, ehhez sok biztonságos kilométert kívánunk!

Polgármesteri Hivatal

Közbirtokossági hirdetés

A Közbirtokosság Vezetősége értesíti a tagságot, hogy szeptember 2-től, keddenként lesz a tűzifaosztalék kiosztása Jutkabükke (Kongófa) rakodóhelyről.

Az igazolásokat a fahozó napot megelőző napon 8⁰⁰-14⁰⁰ óráig lehet kivenni a Közbirtokosság irodájában. Kérjük, hozzák magukkal a tagságkönyvet és a személyi igazolványt.

Az idén csak a 2025-ös osztalékot adjuk.

Érdeklődni lehet a Közbirtokosság irodájában vagy a 0266220728-as telefonszámon.

Vezetőség

KEDVES ZENÉLNI VÁGYÓ GYEREKEK!

A Vámszer Géza Művészeti Népiskola tanári csapata örömmel értesíti önöket, hogy idén ismét lehetőség lesz fúvós hangszeren tanulni, mivel új csoport indul a lövétei gyerekek számára.

Választható hangszerek: furulya, fuvola, klarinét, alt és tenor szaxofon, trombita, tenorkürt, vadászkürt, harsona, tuba, dob.

Jelentkezési határidő szeptember 15. Jelentkezni és érdeklődni bővebb információért ifj. Lázár Bélánál (0740266550).

"Kákvirág 25"

Székelyruhás fiúk, lányok
Lövétei kákvirágok,
Ritmusra jár mindkét lábuk
Szól a zene: -Járjuk, járjuk!

Csak azért, hogy értse más is,
Lövétén jelkép a nárcisz,
Mit kákvirágként ismerünk
Táncsoportot is nevezünk.

Gyermek, felnőtt, fiatal,
Mindenki táncolni akar!
Hagyomány a népviselet,
Jól táncolni benne lehet.

Lájbí, gyolcsing és rokolya
Táncos lányok víg mosolya
Priccses nadrág a legénynek,
Kemény kalap a fejének!

Kopognak a székelycsizmák,
A legényest amint járnak,
A leányok csujjogtatnak,
Mellettük így dalolgatnak.

A vérükben folyik a tánc,
Lányok nyakán gyöngyös nyaklánc
Sok csodás táncot ismernek,
Zenére egyszerre lépnek.

Már huszonöt éve ropják,
A kezüket összefogják,
A színpad is forog velük,
Táncolnak, és ragyog szemük!

Nagyon büszkék vagyunk rájuk,
Mikor felöltik ruhájuk
Messze viszik falunk hírét,
Melengetik a nép szívét.

Azt mondják, hogy tánc az élet,
Jókedvük ne érjen véget!
Legyen új generáció,
Tudja meg, hogy táncolni jó!

György Emőke

Fonjuk tovább...

Mindig kihívás és felelősség számomra arról a csapatról írom, aki 25 éven keresztül metszette az életemet, és a mellettük való munkálkodásom büszkeséggel tölt el.

Tapasztalatból tudom, hogy a 25-ös egy ember életében meglehetősen nagy mérföldkő: 25 évesnek lenni pazar, 25 évig házasnak lenni teljesítménynek számít és bámulatos, 25 évig tanítani nagyszerű. De hogy milyen 25 éven keresztül egy csapatot összetartani, megújítani, megőrizni, azt most látjuk, amikor a büszkeségünk, a Kákvirág Néptánc-csoport e nemes szám küszöbén átlibbent.

Azt hiszem, senki sem gondolja azt, hogy ennyi idő mindig simán, mosolygósan, könnyedén, mindenféle akadály nélkül telhetett. Bizony igen, voltak mélyebb völgyek, de magasabb csúcsok is, amik e csapat történelmét jellemzik. Történelem. Túlzás nélkül ki lehet jelteni. 25 év egy településen élve, működve maradni nem kis dolog. Olyan időkben, amikor szinte már azt se tudjuk nyomon követni, hogy mi az, ami érték, mi az, amit gyorsan le kell sepernünk magunkról, és mi az, ami mellett, amiben tűzön-vízen ki kell tartanunk.

Azzal együtt, hogy egyre könnyebb belekerülni, megtartani a népiességünket, nekünk magunknak mégiscsak ez a mi kis virágunk a legfontosabb. Miből is áll ez a Kákvirág-történelem? Számok, emberek, helyek, dalok, táncok sokasága.

A legelső fontos szám 1999, amikor pár lelkes ember Lövétén úgy gondolta, hogy időszerű lenne a településen egy állandó néptáncscsoportot megálmodni, összekalapálni. 2001 az az év, amikor megkerestették a táncscsoportot, és nem, mint a kisgyerekek, akinek a szülei a fejéhez vágják a nevét, a csapat döntött így, hogy Kákvirág néven táncol tovább. Csak csendben jegyzem meg, hogy azóta a nevet a kisiskolásokkal el-ellopjuk versenyekre, de ezzel csak öregbítjük azt remélhetőleg. Az évszámokból áttérve az emberekre, a 25 éves Kákvirág több mint 150 táncost tud magáénak. Nagyjából 27-30 koreográfia van a tarsolyukban, ezeket néha felfrissítik az újabb generációk, azaz egy-egy tánc mentén össze tud kapcsolódni több nemzedéknyi kákvirágos. Emellett tematikus műsorok is színesítették és színesítik a palettát, mint a Fonós, amire kapták a Kiváló minősítést 2003-ban, a Lakodalmas, a Regutakísérés, a Mesés táncok. 2020-ban Udvarhelyszék Kultúrájáért díjat kapott az együttes.

A negyed évszázad alatt nagyszámú táncos mellé oktatók is kellek, Lázár Zoltán a korai években és Orbán Ernő, aki 25 éve teszi a gyerekek alá a táncokat. Nem hiába kapott Kákvirág díjat az együttes muzsikusa, a Késefa zenekar ezelőtt 5 évvel, hisz az oktató mellett ők azok, akik már a kezdetektől ren-

dületlenül húzzák a magukét: id. Lázár Béla, Mag István, György László, nem utolsósorban Lázár Béla, aki az utóbbi években zenél velük együtt. Nem mehetünk el amellett, hogy ezen több mint két évtized alatt az első generációk jócskán felnőttek, közülük akadnak olyanok, akik azt a tudást, tapasztalatot és néptánc-népdal szeretetet próbálják továbbadni az ifjabb nemzedéknek, vagy éppen kis népi kisiklásokat segítenek egy-egy aktuális

korosbál szereplőinek: Lázár Béla, Lázár Noémi, László Imre, Török Imre, Lázár Zoltán, Márton Zoltán.

Ha a 25 évnyi helyet kellene lajstromba szedni, ahol a Kákvirág megfordult - szó szerint is forgott -, az biza egy olyan hosszú lista lenne, amely meghaladná az újság kapacitását. Ami a legfontosabb, hogy itthon mindig helytállnak, és segítik, színesítik a falu rendezvényeit táncaikkal, a környék települései is szívesen látják vendégül, anyaországi testvértelepüléseinken is számtalan fellépés fűződik a nevéhez, sőt egyszer még Észak-Olaszország városaiban is nyílt a Kákvirág.

25 évet megünnepelni minden területen szokás. A Kákvirág negyedévszázados ünnepi műsorát idén augusztus elsején mutatta be a nagyközönségnek, Együtt fonjuk! címmel. A beszédes cím utal a koreográfia tematikájára, no meg arra, hogy igazi össznemzedéknyi táncossal tették ezt: gyerekek, fiatalok és régebb óta fiatalok bebizonyították, hogy a Kákvirág bizony 25 év alatt sem hervadt el.

A feladat közös: mindenkinek, aki valamikor, valamiért érintett volt e csapat életében, felelősséget vállalt annak létrejöttékor, vagy abban a pillanatban, amikor igent mondott a csoporttal való közösségre, éreznie kell, hogy a 25 év nagyon sok idő, munka, energia, vesződés, ugyanakkor kötelesség, hogy ezt a megteremtett történelmet tovább kell írni, táncolni, dalolni. Valamit, bármit elkezdni könnyű és izgalmas. Mindez akkor válik munkává és izzadságszagúvá, amikor felszívódik az új élmény okozta rózsaszín felhő. Ezen már túl vagyunk. Akkor kell kezdeni dolgozni úgy, olyan lelkesedéssel tenni a dolgunkat, hogy a szürke hétköznapokat is rózsaszínnek lássa az a közönség, amelyért létezik a Kákvirág.

"Amikor lemegy a függöny, a táncos még nem mozdul. Csak áll fegyelmezetten. Rettentő fáradt, több hét munkájának gyümölcsét habzsolja épp a 'túloldalon' a közönség. Aztán a függöny megint szétnyílik, a vezényszóra még egyszer meghajol, megszorítja a mellette álló kezét, majd lemegy a színpadról. Persze akkor már fut, nevet, boldog, mindjárt elalszik, kapkodja le az alsószoknyákat. Ez egy életforma."

Isten éltesse, 25 éves Kákvirág!

Légy ma gyerek...

Nagy örömmel, izgalommal sor került végre a lövétei Minipark hivatalos átadására. És ez számomra nemcsak egy új közösségi tér átadását jelenti, hanem egy közös álom beteljesülését is. Amikor valami új születik, mindig jó érzés visszatekinteni arra az útra, amely idáig vezetett, és hálát adni azoknak, akik mindvégig kitartottak mellette. Ez a projekt a Fuss neki! Székelyudvarhely szervezete alatt indult el, és harminc nagykövet vállalta, hogy segíti, népszerűsíti és támogatja az ügyet. Hatalmas dolog ez, hiszen azt mutatja, hogy az emberek szívesen fognak össze egy közös cél érdekében. Külön köszönet jár mindazoknak a támogatóknak, akik mellénk álltak, hiszen nélkülük nem tudtunk volna idáig eljutni. Így a pont kitétele után sem mondhatok mást, mint amit a nagyköveti feladatköröm során tettem ki a magam profiljához: Lövétén élőként nem nehéz megindokolnom, miért is szeretnék ennek a kezdeményezésnek a nagykövete lenni. Mivel a 21. századi életvitelünk beszűkítette a falusi emberek hagyományos mozgásterét is, a régen jól bevált szaladgálós helyek: mező, erdő, dűlők, utca kiestek az életünkből, vagy egyszerűen veszélyessé váltak, ennek pótlására szükség van olyan szervezett helyekre, ahol kikapcsolhat az anyuka, megoszthatja a mindennapok terheit más anyukákkal, biztonságban játszhat a gyerek mamával, tatával, nem utolsósorban bandázhat a kamasz. Egy közösségi ügy sosem egyetlen ember munkája. Hadd köszönjük meg név szerint azoknak, akik szívvel-lélekkel álltak a minipark megvalósítása mögé.

- Lázár Hunor, aki ingyen vállalta a tervezést és a kivitelezést - az ő szakértelme és áldozatkészsége nélkül nem lehetne most ilyen szép ez a hely.
- Lázár Izabella és Ferencz Éva, akiknek az ötlete nyomán elindult az egész. Ha nincs ez a gondolat, ma nem állnánk itt.
- Török Imre, aki folyamatosan egybetartotta és irányította a munkálatokat, biztosítva, hogy a sok elképzelés végül egy közös, kézzel fogható valósággá váljon.

De nemcsak munkára, hanem nagylelkű adományokra is szükség volt. A Lövétei Közbirtokosság pénzádományával járult hozzá a közösség jövőjéhez. Külön hálával tartozunk Fazakas Lászlónak és Egyed Lászlónak, akik jelentős adományukkal lehetővé tették, hogy ez az álom valóra váljon. És végül, de nem utolsósorban a Lövétei

Szülők Egyesületének és Lövéte Önkormányzatának a támogatása is hozzájárult mindennek a megvalósulásához.

És egy köszönet szóljon a jövőbe: köszönjük, hogy vigyázol erre a helyre, köszönjük, hogy tisztán tartod, hogy a helyet annak rendeltetése szerint használod! Bizonyítsuk be, hogy nálunk is 2025 van, amikor nem szégyen, ha valamire vigyázunk, ha nem a játszóteret használod ivófelületnek, ha annak a sok embernek a munkáját nem vennénk semmibe, akik több mint egy éve ezen ügyködnek. A lövétei Minipark legyen több, mint néhány pad, sétaút vagy zöldfelület. Ez a hely a közösségünk szívverése lesz: ahol gyerekek játszhatnak, ahol fiatalok és idősek találkozhatnak, ahol családok tölthetnek együtt időt. Egy olyan hely, ahol jó megállni, beszélgetni, pihenni, és ahol érezzük, hogy jó együtt lenni lövéteinek. Ez a megvalósult kezdeményezés azt üzeni nekünk: ha összefogunk, akkor bármit meg tudunk valósítani. Ezért legyen ez a hely nemcsak a kikapcsolódás tere, hanem a közös munkánk jelképe is, amelyre mindannyian büszkék lehetünk.

Mag Ottilia

György Emőke Játszótér

Vajon milyen hely is a játszótér,
Oda be egy gyerek jókedvvel tér?

Elfeledi minden baját, búját
Ha meglátja a mászókat, csúszdát!

Hívogatja a hinta-palinta
Jöhetne egy csokis palacsinta?

Padok és fák, szép zöld övezetben,
Boldog gyerek tiszta környezetben!

Reméljük, hogy jövőnket alkotják,
Még sokáig ezek a képkockák.

Védjük hát, óvjuk az utókornak,
Örömhely legyen az utódoknak!

Épülnek ilyen játszótérek,
Világunk így lehet szép és kerek!

Kedves Olvasó!

Az év közbeni hajrában mindig egy halvány reménysugárként jelentkeznek.

Mivel folyamatos hajrában élünk, folyamatosan napirinden van. Beférkőzik a hétköznapjainkba, és tervezte-ti magát. Úgy hívjuk: nyaralás vagy pihenőszabadság.

A legváratlanabb pillanatokban tör ránk, hogy de jó lenne már összecsomagolni, s itt hagyni mindent egy időre. Aztán eljön a várva várt pillanat. Mi kapkodva csomagolunk, fontos telefonokat intézünk, próbáljuk úgy hátra hagyni dolgaink, hogy ne legyen majd nagy a kontraszt visszatéréskor. De, minden rendes nyaralásnál nagy a kontraszt visszatéréskor.

Vagy azért, mert annyira jó volt, annyira szép volt. Vagy azért, mert annyira rosszul sikerült, hogy alig várjuk a hazatérést.

Mindig lázasan készülünk, s fogadkozunk, hogy úgy elmegyünk melegebb éghajlatra, hogy vissza se jövünk. Szerencsére mindig visszajövünk. Általában fáradtan. Ezért kellene még egy extra nyaralás-levezető hét, hogy kipihenhessük a nyaralásos fáradalmainkat. Hidd el, a világ legjobb érzése a szabadság utáni fáradtság.

Sokaknak nincs esélye, hogy ilyensmiben fáradjanak el.

De mi, a kedves nyaralók rendszeresen elfáradunk. Leginkább magunkat fárasztjuk le a szabadsággal szemben támasztott elvárásainkkal.

Még mielőtt elutaznánk, fáradtságos időket töltünk a megfelelő helyszín kiválasztásával. Felemészti energiánkat a tervezés: kikkel, hova, mivel utazzunk. Ha megvan a helyszín, jöhet az eszeveszett kutatás a legmegfelelőbb szálláshelyért. Ezt általában éjszakába nyúlóan végezzük, s górcső alá vesszük a szálláshely felszereltségére vonatkozó információkat. Nem számít, ha épp itthon sincs panorámás kilátás vagy mozgásérzékelős fürdőszobai lámpa, de ahová megyünk, ott lennie kell ezeknek! Hanem mi értelme van a nyaralásnak?!

Aztán ha elérkezik a várva várt utazás napja, teljes ideggel próbáljuk összeszedni az összes hirtelen fontossá váló dolgunkat! Nem számít, ha egy sort se olvasunk egész nyaralás alatt, de legalább egy félpolcnyi könyv velünk kell utazzon! Egész évben nincs időnk rájuk, most aztán biztos lesz! Megaztán ott van a sok pótaksi, póttörülköző, pótruha, pótcipő! Úgyis mindig itthon marad valami! Ezzel a baljós sejtéssel felturbózva megérkezel a szálláshelyre, amiért egy kis vagyont fizettél. Igazából már nem is emlékszel, hogy milyen felszereltséggel rendelkezik, mert annyi opciót végignéztél, hogy felére sem emlékszel. És gyorsan kellett döntened, mert hatszor figyelmeztetett a rendszer, hogy már csak egy szoba maradt ebben az árban, nehogy lemaradjál.

Így hát ott állsz fáradtan, és a sok minden közepette arra sincs erőd, hogy megpihenj s arra gondolj, milyen jó, hogy nem maradtál le!

M. A.

Aranyosi Ervin

Néha oly jó!

Néha oly jó elvonulni a zűrös világtól, s jó ha van egy jóbarátunk, aki lelket ápol. A szívünket felvidítja, máris jobban lettünk, s általa az életkedv is emelkedik bennünk. Elengedjük, ami bántott, végre merünk élni, milyen jó egy jóbaráttal mindent megbeszélni. Felidézni ezer élményt, nevetni, derülni, a jó Isten könyvespolcán magasra kerülni!

Néha jó így elvonulni egy kedves baráttal, elbújni a lombok között, hol szól a madárdal, hol visszafiatalodunk, kisgyerekké válunk, régi csínyek emlékei jönnek elő nálunk! Újra ránk kacsint az élet, s hiszünk a csodákban. és az ifjúságunk íze omlik el a szánkban. Újra mozog kezünk-lábunk, álmunk újra éled, Bizony, egy régi baráttal teljesebb az élet!

Néha el is kell vonulni a világ zajától, s felfrissülni egy jóbarát kedves mosolyától. Új terveket dédelgetni, közös utazásról, élményekről álmodozni, szerelemről, másról. Hiszen, amíg tervezgetünk, már van miért élnünk, s olyan jó a világunkról véleményt cserélnünk! Nem rémít a világ sodra, élvezzük a létet, elhessentjük lelkeinkről az ártó sötétet!

Rólunk írták

Lövete, köszönjük!

Hatalmas élményben volt részünk, amikor Mihály Dénes polgármester úr meghívására erdélyi testvértelepülésünkön, Lövétén jártunk. Az aszsonykórus kis műsorral és finom vacsorával fogadott, majd a Kákvirág Néptáncgyűttes 25. születésnapját egy felejthetetlen, fergeteges műsorral ünnepeltük meg együtt - igazi öröm volt részese lenni!

Másnap a falunapon mi is igyekeztünk viszonzni a vendégszeretetet: Palóclevest főztünk, és örömmel kínáltuk vele a vendégeket.

Ezúton is köszönjük a meghívást, a meleg fogadtatást, a finomabbnál finomabb ételleket - de mindenekelőtt azt a szívből jövő szeretetet, amellyel körülvettek bennünket.

Fajka Szilvia, Maglód

Egy emlékezetes nap ajándékba - kirándulás, ami feltöltött

Vasárnap, augusztus 24-én egy igazán különleges, titokzatos kirándulásban volt részünk.

A hajdani (február 28-ai) Nyögdíjasok, a Boszorkányok, a Perui indiánok, Pedro, a Hulla táncosok és a Lövétei kacskaringós reptér korán reggel 6 órakor a buszmegállóban találkoztak, és elindultak Lövétéről. Kissé álmosan, de izgatottan vágunk neki utunknak.

Első állomásunk Marosvásárhely volt, ahol a lenyűgöző Kultúrpalotát néztük meg. Már kívülről is gyönyörű, de belül még inkább elvarázsolt a színes ablakokkal, díszes falakkal és csodás részletekkel, festmény kiállításokkal. A legnagyobb meglepetés az volt, számomra, hogy pont beleszóppentünk egy orgona gyakorlatba. Leültünk egy kicsit hallgatni - a zene egészen különleges hangulatot teremtett, kicsit megállt az idő.

Innen tovább indultunk Nagenyedre, ahol meglátogattuk a Vártemplomot, a Bethlen Gábor Kollégiumot, azon belül a Nagenyedi Természettudományi Múzeumot.

Ezután Enyedszentkirály következett, ahol a nemrég felújított Bánffy-kastélyt csodálhattuk meg.

A nap végéhez közeledve Marosújvárra értünk, a Nagenyedtől 21 km-re, északkeletre fekvő településre, ahol egy gyors lubickolás következett. Igazán jólesett a sós gyógyfürdő vizében való lubickolás a hosszú nap után, s közben persze jókat nevettünk.

17 óra utazás után, köszönet a sofőrnek, szerencsésen ha-zaértünk - fáradtan, de tele élményekkel és hálával.

Ezúton is szeretnénk megköszönni az Önkormányzatnak ezt a szép ajándékot és azt is, hogy már évek óta megszervezik ezt a kirándulást a "maszkások" számára. Köszönet mindenkinek, aki kitalálta az útvonalat, aki tervezett és szervezett.

Ez a nap pedig tényleg megérte minden percét!

Lázár Izabella

Középajta, 2025. július 31.
Kedves Kiáltó!

Napok óta keresgélem azt a csendesebb órát, mikor írni is tudok. A remegés néha tehetetlenné tesz, írni sem tudok.

Örömteli szeretettel olvasom a papszentelési beszámolókat. Lövéte büszke lehet szülőtteire, akik kiváló emberekké nőnek fel. Csatlakozom örömteli jókívánságaitokhoz!

A mi kicsi egyházunknál is volt ehhez hasonló templomi ünnep. Papi lelkipásztorunk nyugdíjba vonult. Harminchárom éven át szolgálta a hívók seregét. Mikor jött, ezren voltunk, most alig vagyunk négyszázan.

Negyven éve a presbitérium (egyháztanács) tagja vagyok. Tíz évet számadó gondnok is voltam.

Az ünnepségen tele volt az Isten háza. Ott pedig mindenkinek jutna hely, mert ott sok hely van.

A hivatalos ünnepi szolgálat után következtek a műsorok, méltatások. Nekem is szólnom kellett. Egy héten keresztül készültem. Elolvastam sok mindent, amit elolvastak, elmondtak már előttem. Naponta újraírtam a mondókámat.

Tudtam, de újra ráeszméltem: Minden törekvés és munka hiábavaló, ha nincs velünk Isten gondviselése. Segítségét kérni, imádkozni kell!

Ezt cselekedve, mire kellett, összejött. Olyan két mondat is van benne, amire az ünnepelt azt mondta: Kimaradhatott volna!

Egyik: A papnak mindenhez köze van a faluban. Semmi sem közömbös a számára.

Másik a nem dicsérőknek, hátrálékosoknak:

Voltam olyan papotok,
Amilyen bért adtatok.

Tisztelettel, Simon Áron

Fotó: Lázár Béla

Kézműves tábor a Tájháznál!

Idén augusztusban is megszervezésre került a most már hagyománnyá vált kézműves tábor a lövétei Tájháznál.

Több mint hatvan gyermekkel szorgoskodtunk együtt. Kipróbáltuk a batikolást, ismerkedtünk a dekupázsolással, házszármokat festettünk, színes sőt varázsoltunk, karkötőt bogoztunk, és varrtunk is keveset.

Ezekben a napokban nemcsak tárgyakat hoztunk létre, hanem élményeket és emlékeket is. Minden festékfolt, minden csomó, minden befőttesüveg egy-egy pillanatot őriz ebből a hétből. Együtt alkotunk, ismerkedtünk, nevettünk, játszottunk, és még moziztunk is.

Köszönöm mindenkinek, aki valamilyen formában részt vett és hozzájárult a tábor sikeréhez.

Mihály Emilia

Brassói és budapesti diákok a Lövétei Tájházban

A 2025 júliusában megszervezett tíznapos székelyzsombori diáktábor több mint három évtizede hidalja át azt a távolságot, ami a budapesti nyüzsgő utcák és a délkelet-erdélyi falvak földes ösvényei között húzódik. Évről évre új tájak, új történetek, új arcok jellemzik táborunkat. Idén egy igen különleges helyszínen fordultunk meg: a Lövétei Tájházat látogattuk meg.

Aznap délelőtt az ég borongós volt, s ahogy egyre közeledtünk a Kis-Homoród völgyében elhelyezkedő Lövéte fele, úgy vastagodtak a felhők is felettünk. Kissé bizonytalanul érkezünk meg a falu szívében megbúvó tájházhoz, mivel nem tudtuk, mire számítsunk. Viszont már az első percben olyan fogadtatásban volt részünk, amely messze túlszárnyalta minden várakozásunkat.

Mihály Emilia néni mosolyogva állt elénk, s mielőtt még bármit mondott volna a házról, ránk nézett, és elmondta nekünk, hogy: "Itt Lövétén, amikor így beborul az ég, összehúzzák a harangokat, hogy a hangja felszaggassa a felhőket." Ez bizony feloldott minden feszültséget, ami addig bennünk lehetett, és kíváncsian haladtunk át a szász építészetet felidéző kőházon.

Beléphetünk a nemesen őrzött tisztaszobába, a falu évszázadok óta fenntartott hagyatékait türelmesen figyelgetve. Házigazdánkkal beszélgetve kiderült, hogy a

Fotók: Mihály Emilia

budapesti Néprajzi Múzeumban kiállított, hagyományos lövétei menyasszonyi viseletnek egy részét is ő varrta. Örömmel töltött el az, hogy egy nemzetközi szinten elismert múzeumban is méltányolják ennek az erdélyi településnek színes, több évszázadra visszatekintő hagyományait.

A festett bútortzat kékes-piros árnyalatai, a kézműves szöttesek, a kék karinca és a tornyosan vetett ágy egy olyan világot idézett fel bennünk, mely mindannyiunk gyökereit jelenti, legyen budapesti magyar vagy diaszpórában élő székely, esetleg csángó.

A másik szobában Ádám Gyula fotóművész Lövétét bemutató állandó kiállítása tárult elénk: a képek a falu építészét, lelkületét, csendes tisztaságát, egyszerűségét örökítették meg.

A Lövétei Tájház megismerése tökéletesen rezonált a székelyzsombori táborban is feldolgozott témákkal, emlékeztetve mindannyiunkat valami igazán fontosra: "Mindenütt jó, de a legjobb otthon".

Hálásan köszönöm úgy a brassói áprily, mint a budapesti randóti és berzsényi diákok, illetve tanárok nevében azt, hogy ilyen gondosan ápolják a mai napig az erdélyi hagyományok egy nagyon egyedi és értékes részét. Köszönjük a vendéglátást!

Kalamár Zsófi,

a brassói Áprily Lajos Főgimnázium XI. osztályos tanulója

(Szerk. megjegyzés: a tájház látogatást a lövétei felmenőkkel rendelkező Márton Rozvita szorgalmazta.)

**ANYAKÖNYVI HÍREK
2025. JÚLIUS**

az anyakönyvi híreket a
Polgármesteri Hivatal közli

Születések száma: 1

Pál Magor, született július 28-án, a Pál Ferenc-Róbert és Pál Beáta szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 3

Györgylőrincz István-Rajmund és Gál Noémi-Mária

Máté Gábor és Eröss Emőke

Szalfetter Rajmond és Égei Enikő

Őszinte részvétünket fejezzük ki a július hónapban elhunytak hozzátartozóinak:

Gólicza Ilona, született 1956-ban

Márton Imre, született 1934-ben

Máté Margit, született 1944-ben

Mihály Lajos, született 1949-ben

Mihály Álmos, született 1940-ben

Eladó családi ház Lövétén a Györgypál utcában, 7. szám (839)

- Terület mérete: 364 m²

- Épület beépített felülete: 91 m²

- Telekkönyvileg rendben van.

- Telefon: 0726107003

Eladó kitűnő állapotban levő elektromos grillsütő (1mx0,5m).
Telefonszám: 0757749738.

Eladó Újnegyedben a 15. szám alatti bennvaló. Az ingatlan telekkönyvvel rendelkezik. Telefonszám: 0723925402.

Eladó családi ház az 529-es házszámon, Sóbástyán, Balázs András néven, 505 m² területen. Érdeklődni a 0721868067 telefonszámon.

Eladó a Gál utca, 1082. szám alatti bennvaló. Érdeklődni lehet a következő telefonszámokon: 0740260916, 0749409236.

Kérés

Kérem, amennyiben tulajdonában van olyan régi fotó, melyen autóbusz is szerepel, vagy a háttérben látszik (az 1900-as évektől 2000-ig), és nem zavarná, ha egy másolatot készítenénk egy muzeológiai kiállítás anyagához, hívja a következő telefonszámot: 0745869978.

Orvos-Tóth Noémi klinikai szakpszichológus gondolatai azon szülők részére, kiknek gyermekei most kezdik meg az iskolás éveiket!

10 pont, amit szem előtt kell tartanod, ha a gyereked most kezdi az iskolát:

1. Az a gyerek, aki tegnap még óvodás volt, nem lesz egyik napról a másikra iskolás, akkor sem, ha reggelente már oda viszed be.

2. Az iskolai ritmusba lassan, fokozatosan szoknak bele a gyerekek, ne várd el, hogy mától minden zökkenőmentesen történjen.

3. Minden gyereknek megvan a saját tempója, igyekezz ne a többihez hasonlítani.

4. Találd meg azt, amiért dicsérheted, és ne azt keresd, amiért számonkérheted.

5. Ne azt kérdezd tőle, ami téged érdekel, hanem azt, ami neki fontos.

6. Ne az érdekeljen, hogy csöndben figyelt-e, hogy szófogadó volt-e, azt kérdezd, hogy mi volt a legizgalmasabb, a legviccesebb, a legérdekesebb aznap.

7. Többet segítesz neki, ha az asztal melletti gyakorlás helyett engeded minél többet mozogni: ugrani, futni, sokat bukfencezni. Ezek a nagymozgások segítik, hogy idővel képes legyen a finom, jól koordinált mozgások kivitelezésére is.

8. Ne törődj azzal, hogy tud-e már írni, olvasni. Azt figyeld, hogy csillog-e a szeme, hogy ragyog-e a tekintete, amikor érte mész.

9. Ne indítsd a napot feszült rohanásban. Inkább keljtek fel 20 perccel korábban, hogy legyen időtök elkészülni.

10. Ne szorongj! A gyerek érzi, akkor is, ha nem mondod, és ő is szorongani kezd, a szorongás pedig a teljesítmény gyilkosa.

Humor**Kevés alvás**

- Hány órát alszol egy nap, Mórica-ka?- kérdezi az iskolaorvos.

- Két-három órát.

- Jajj, de hát ez nagyon kevés!

- Mind az öt órán nem merek aludni.

- Anyu! Nagyon fáj a torkom, meg a hasam is!

- Ó, te szegény! Miből is írtok ma dolgozatot?

- Pistike, mondj egy tagadó mondatot!

- Gyuri megette az uzsonnámat.

- De hát hol van ebben a tagadás?

- Gyuri tagadja.

Az újságban megjelent cikkek tartalmáért a szerzők vállalják a felelősséget. A szerkesztőség nem minden esetben ért egyet a cikkek tartalmával.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Tódor Lóránd, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, Egyed Tünde, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag

Ottília, Mihály János, Pál Erzsébet, Szikszai Berta, Tódor Attila, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plébánia

Elérhetősége: Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@gmail.com

